

MAHMOUD ALHSAN

## Ahol egy város felragyog

A történelemtanárunk egyszer azt mondta, hogy a körforgalmak a halált jelentik, a bátyám, aki költő, pedig azt mondta, hogy nincs jobb mód egy város megismerésére, mint a körforgalmi. Amikor először láttam halottat, az a Hét Szökőkút körforgalmában történt. Egy motorkerékpár volt a fiatal férfi mellett. Eszembe jutottak a történelemtanárom szavai, és úgy gondoltam, hogy itt mindenképp közlekedési lámpákkal kellene szabályozni a forgalmat.

A tér a központjában elhelyezkedő hétfűvös szökőkútról kapta a nevét. Vízköpői csak ritkán működtek normálisan. Ez csak egyike volt annak, amivel a városom hasonlítani akart Damaszkuszra vagy Aleppóra, ahol a körforgalmak ugyanígy vannak elnevezve, pedig így csak egynek van neve, a többi utánzat. És Damaszkusztól vagy Aleppótól eltérően ebben a városban nincsenek olyan magán- és kormányzati intézmények, ahol szükség lenne ilyen körforgalomra.

Nyáron az emberek menedéknek használták a szökőkutat, mert házaik szinte betonkályhákká forrósodtak. De a legnagyobb probléma mégis az, hogy a városban nincs hely a szerelmesek számára. Az emberek folyton figyelmeztetik a fiatalokat az illetlen viselkedés miatt, azt mondják, hogy azoknak, akik az ösztöneikre akarnak hallgatni, zárt ajtók mögött a helyük. Ennek eredményeként minden, amit valaha csináltam a lányokkal, az az, hogy fotókat és dalokat cserélgettünk. Egyszer kaptam egy virtuális csókot a lányok egyikétől, de meglehet, hogy ez is csak egy követ, negyvenes férfi tréfája volt, aki a közelben dohányzott vigyorogva.

A katonai szolgálat alatt egyszer megkísértem a szökést. Próbáltam meggyőzni a börtönben dolgozó bűnügyi tisztet, ahová becsuktak, hogy csak néhány napra akartam Damaszkuszba menni. Csak egy rövid látogatásra. Le akartam akadni a horgáról, de láttam, hogy jól szórakozik nevetséges próbálkozásomon, ahogy előálltam gyenge kifogással vagy mentséggel, naivan semmibe véve, hogy valójában mennyire vicces ez.

– Szerintem fogalmad sincs, mibe kerül a damaszkuszi Hét Szökőkút.

Miután leszereltem, életemben először Damaszkuszba indultam. Akkor értettem meg a tiszt szavait, mikor az út menti ellenőrzési pontnál egy rendőrtiszt egy járművezető papírjait és holmiját vizsgálva a „hét szökőkútról” kérdezte az autóban ülőket. A vezető úgy érezte, bölcs dolog, ha nem játssza a butát, és egy köteg pénzt nyomott a tiszt kezébe.

– Heten vagyunk! – közölte a tiszt. – Heten, mint a hét szökőkút! – mondta a rendőrtiszt, majd ezután a vezető beindította a motort, és elhajtott.

Az első kormányellenes tüntetés a Hét Szökőkút körforgalmában vérfürdővel végződött, és miután a kormány elvesztette az irányítást a város felett, rendszeres időközönként megindultak a légi csapások. A repülőgépek pilótái szerint a földön lévő emberek nemcsak hangyákra hasonlítottak, hanem ugyanolyan értékkel is bírtak, mint a hangyák. Úgy éreztem, mintha játszanának, darált húst csinálnak a tömegből, a körforgalomban lévő több ezer embert egyszerűen ledarálják.

Három nappal ezelőtt két szakállas egy faládát dobott a körforgalom közepére. Egy férfi volt a ládában, akit letartóztattak erkölcstelen viselkedésért. A délutáni ima után felnyitották a ládát, és elkezdtek vele vonulni és parádézni az utcákon. A gyerekek és a mentálisan leépült emberek ütötték a láda belsejében összekuporodott embert.

Amint elhaladtam a körforgalomnál, suttogó embereket láttam a tömeg közepén. Úgy tűnt, hogy kíváncsiságból érkeztek oda, de a félelem miatt képtelenek továbbmenni, a látvány megbénította őket. Hirtelen eszembe jutottak bátyám szavai: „A városok körforgalmában a történelem történik.”

Én magam sem tudtam ellenállni a kísértésnek, hogy megnézzem, mi történik, és a körforgalomban lévő tömeghez igyekeztem. Közepén egy cölöphöz bilincselte férfi volt. Úgy hatvanéves lehetett. Az egész teste duzzadt volt, arca, mint egy szellemé, halovány, sápadt és ismerős. Halott szemével engem nézett. Egy ideig eltartott, míg végül felismertem.

A második halott test, amit valaha láttam, nem más volt, mint a korábbi történelemtanárom.